

“Cinta Sabaté és una escultora discreta, que gaudeix de l'art des de la intimitat”

ENTREVISTA A

Núria Gil historiadora de l'art i autora del llibre ‘Cinta Sabaté Querol, una dona escultora’

Fa anys que Núria Gil seguix la pista dels escultors de les Terres de l'Ebre pel Museo del Prado, el Museu Nacional d'Art de Catalunya, el Museu d'Art Modern de Tarragona (MAMT) o en col·leccions particulars. Ha estudiat artistes com Agustí Querol, Víctor Cerveto, Carles Riba, Julio Antonio i Soriano-Montagut. Fins ara, tots hòmens. En el seu darrer llibre, però, trenca amb esta inèrcia. A *Cinta Sabaté Querol, una dona escultora* (Onada Edicions) ofereix el retrat humà d'una artista tortosina tan talentosa com discreta. Entre cossos en moviment i maternitats de volums harmònics i arrodonits, Gil fa un recorregut per la vida d'una donas -dit a l'estil planià- que cal donar a conèixer i reivindicar.

Tortosa Oriol Gracià

Pregunta: Per què, fins ara, Cinta Sabaté ha passat desapercebuda?

Resposta: Potser desapercebuda no és la paraula correcta, perquè hi ha molta gent que s'ha interessat pel seu treball, que la valora i l'estima. És una artista de tracte molt complaent. Ara bé, Cinta és una persona discreta, introvertida, que gaudeix de l'art des de la intimitat. De fet, no hi ha obra seua en cap museu i en canvi n'hi ha en moltes col·leccions particulars.

P: Este caràcter discret es nota, també, en altres artistes de la seua generació, com la poeta Zoraida Burgos (Tortosa, 1933) o el pintor Frederic Mauri (Tortosa 1940-2019).

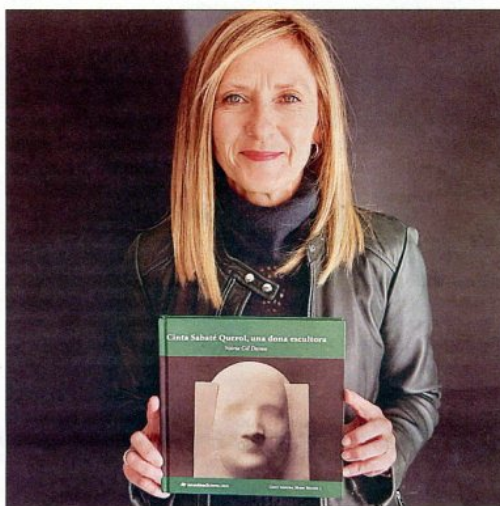
R: Sí, són gent que han fet gala de l'austeritat i de la discreció por-

tada a l'extrem. Venen d'una època en la qual les grans classes benestants s'exposaven públicament gairebé en exclusiva. I la meua hipòtesi és que en contraposició a este model van desencadenar el rebuig a l'ostentació i a l'exposició pública, encara que siga de manera inconscient.

P: Cinta és escultora, però també ha destacat en el dibuix i com a pedagoga. Per què et vas quedar amb la primera de les tres facetes?

R: En el llibre abordem tots els vessants de la seua carrera, però si els seus dibuixos són magnífics, la manera com representa la volumetria de la dona encara em sembla més apassionant. Per això en el títol del llibre hem destacat la Cinta escultora.

P: Has estudiat els grans escultors ebrencs i entre ells hi has trobat

“Cinta és una dona treballadora que es proposa reptes i l'escultura, n'era un”

sinergies (professors, deixebles, amics, etc). On hem d'ubicar Cinta Sabaté en esta tradició?

R: Agustí Querol (1860-1909) va ser una de les grans marques de l'escultura a casa nostra. Cinta no el va conèixer, però com que era cosí germà de son iaio matern, a la fami-

“Va injectar l'alè artístic des de les aules, donava força als artistes novells”

lia se n'havia parlat tota la vida. Crec que això va ser un dels detonants que la van portar a estudiar escultura. Potser el seu caràcter tenaç també hi va ajudar. Cinta és una dona treballadora, que es proposa reptes i l'escultura, que és minoritària i singular, n'era un. D'altra

manera, la inèrcia del moment i la relació amb els artistes coetanis tortosins l'haguera portat més cap a la pintura.

P: L'obra de Cinta Sabaté no s'entén sense la poesia.

R: Sí, recita els poemes de Gerard Vergés (Tortosa 1931-2014) de memòria. Tant Vergés com Zoraida Burgos han versat sobre la seua obra escultòrica. De fet, l'escultura i la poesia van de bracet. I només cal mirar cap enrere per constatar-ho: l'escultor Antoni Riba Garcia (Tortosa 1870-Barcelona 1941) va ser el pare de Carles Riba Bracons, un dels grans poetes de la literatura catalana. I crec que no va ser casualitat. L'escultura, també la pintura, poden ser disciplines poètiques perquè transmeten emocions, ofereixen missatges que s'entrellacen amb els nostres sentiments més profunds.

P: Qui són els seus deixebles?

R: Descendents artístics en la seua obra escultòrica, no n'hi ha. En canvi, ha deixat petjada pel seu tarannà, pel record intens que encara avui reviu molts dels seus alumnes. Va injectar l'alè artístic des de les aules, donava força als artistes novells i, sobretot, és molt generosa. I tot això crec que es fa notar, per exemple, en la sensibilitat i l'altruisme de persones com l'il·lustrador Ignasi Blanch (Roquetes, 1964), de qui va ser professora. ■